

Voor'woord'

“Armando, wil jij het voorwoord schrijven?”

Jack is zo'n vriend die ik niet elke dag zie, maar stiekem al 30 jaar tot mijn beste vrienden mag rekenen. Eentje die ik 100% vertrouw, een vriendschap die geld en andere aardse onzin overstijgt. Jack heeft een handleiding die ik graag lees en waar ik maar al te graag iets van opsteek.

Dat hij heeft besloten zijn gedachtekronkels en herinneringen aan het papier toe te vertrouwen heeft al meerdere malen geleid tot wat spanning in relaties en beëindigde vriendschappen.

Bij het geringste vermoeden dat er weer een boek zit aan te komen neemt de onrust her en der zienderogen toe. Eerlijkheid duurt het langst..... maar soms heel kort. Ha ha ha.

“Voorwoord” vind ik in combinatie met Jack zijn avonturen en levensvisie trouwens wat ongelukkig gekozen. Het leven is namelijk één groot spel, en in Jack zijn wereld één groot voorspel. Jack is nog lang niet klaar, hij is net begonnen.

Daarom, Jack, zou ik graag het voorwoord voor deze gelegenheid omdopen tot “Jack's voorspel”.

Je eigen hoogtepunt creëer je zelf. Dank dat je mij daar zo nu en dan aan herinnert!

Ik ook van jou.

Armando

H1

Heden

Het was een aangenaam briesje dat over de plassen het drassige land bereikte, zwoel bijna. Zo'n briesje dat je na een lange, trage vorstperiode vaak had; dat aangaf dat de winter voorbij was. Dat de hal eindelijk uit de grond was vertrokken. Dat, na eindeloze, koude nachten en dagen vol met sneeuw, het nieuwe leven weer tevoorschijn kwam. En het was pas begin januari.

Als er nu ook nog een klein zonnetje vanachter de wolken durfde te komen, zou het zomaar kunnen gebeuren dat er iets wat op een glimlach leek op het weerbarstige, chagrijnige smoelwerk van Peer zou verschijnen. Zo één die uitstraalt: 'ik wil het niet, maar het gebeurt toch', iets tegennatuurlijks bijna.

Vroeger zou hij hier een opgetogen stemming van hebben gekregen, euforisch misschien wel. Alsof je voor het eerst met een mooi meisje de liefde ging bedrijven, ergens stiekem in een hooiberg; toen de spanning van gesnapt worden bijna net zo groot was als de aanblik van het witte, sidderende, naakte vlees dat klaar was om jou te ontvangen. De begeerte, de spanning, het onbekende, de vreemde lucht die door beide lichamen werd uitgewasemd; het deed je verlangen naar een ongekend hoogtepunt, maar mondde uiteindelijk uit in een vroegtijdig orgasme.

Vroeger, toen het leven nog gecompliceerd was en alles gewikt en gewogen moest worden, er nooit geld genoeg was, levend van deurwaarder tot schuldeiser. Toen je nog vrienden zat had die je arm zopen in de kroeg en vriendinnen genoeg om je leeg te zuigen, zodat je geen last van brul zou krijgen.

Het harde, dagelijkse leven van een loonslaaf van de maatschappij. Aan het eind van de maand kreeg je altijd keurig een enveloppe, die vast van uien was gemaakt: zodra je hem open deed moest je onbedaarlijk huilen bij het bekijken van je loonstrookje. Het lachen verging je vanzelf als je de bloedhonden van de bank tevreden had gesteld met dat miserabele beetje geld – en van wat je over hield, net niet genoeg om dood van te gaan, stond je met één druk op de knop weer gewoon op nul. Elke maand opnieuw, dát was pas leven.

Achteraf gezien helemaal zo gek nog niet, zo'n armoedig bestaan. Je wist wat je had en vooral wat je niet had. Je kon nog dromen over betere tijden, een prijs in de Staatsloterij of zo, zodat je eindelijk eens kon doen wat je werkelijk wilde, in plaats van altijd maar met dat stomme geld bezig te moeten zijn.

Och, hoe vaak had Peer wel niet gedroomd van een prijsje in de Staats, elke maand weer opnieuw een lot gekocht bij het zure wijf van de plaatselijke kiosk, die elke keer weer vroeg: "Als je de hoofdprijs wint, neem je me dan mee naar warmere oorden?"

Dit ging gepaard met een vette knipoog en een glimlach waarvan je ballen zich angstig terugtrokken in je buik.

'Tuurlijk,' dacht Peer, 'Ik wil je nu al niet eens naakt zien en als God het wil en ik een prijs win, zijn er vast heel wat meer leeghoofden op de wereld die mee willen naar warme oorden, maar dan wél met een lekker lijf, die niet zo'n rotkop hebben.'

Maar Peer zei niks en rekende zijn volgende illusie af, stopte het droombiljet in zijn binnenzak en met een kort binnensmonds: "Ziens," liet hij het zure wijf ongewis achter in

haar schrale winkeltje. God, wat zou hij graag in dat lelijke porum willen kijken als hij wél een prijs had gewonnen en met het winnende lot voor haar bleke koker zou staan. Alleen daarom al zou hij hem willen winnen.

Als God het wil, welke God dan? Peer geloofde in geen enkele god, sterker nog: hij verafschuwde alles, maar dan ook alles, wat met wat voor religie dan ook te maken had. Het had maar één voordeel en dat was als ze op zondag voor een uurtje of twee samengeklit in die schijnheilige kutvertoning bij elkaar zaten. Dan had hij er in ieder geval even geen last van. Nee, religie: bangmakerij was het, ouderwets geneuzel, het kwaad van de samenleving. De aanzet tot menig oorlog, onderdrukking en rassenhaat. En dat alles omdat er vroeger, heel heel lang geleden, iemand zich de pleuris liep te vervelen en alles – onder het genot van veel rode wijn – opschreef in het eerste sprookjesboek: de bijbel. Hij schreef maar wat, het kon hem niet boeien, zolang hij maar van de straat was. Alles wat in zijn zieke monnikenkop naar boven kwam, krabbelde hij op het perkament en hele volksstammen tuinden erin en gingen ernaar leven.

Toen was dat logisch, althans; men wist niet beter. Maar nu, in deze moderne tijd, moest je je toch rot schamen. Geen enkel weldenkend mens trapt toch meer in deze weerzinwekkende onzin?

Of was de koran er eerder? Ook al zo'n slap boek zonder humor.

Nee, dan Jungle Book. Ook een sprookje van de bovenste plank, maar de bedenkers van dit gemakkelijke avontuur gaven het gewoon toe: het is maar een sprookje.

Een kleine ontvluchting uit de realiteit en alle emoties komen voorbij, zonder dat het jou ook maar iets opdringt. Zonder dat je het door hebt, krijg je genoeg leerstof naar binnen waar je iets mee kunt. Niet moet, maar kunt. Jong en oud kunnen hier wat van leren en het is nog leuk ook.

Als je dat vergelijkt met die saaie koran of bijbel, of wat voor religieus boek dan ook, die maar van alles door je strot heen willen duwen alsof het echt gebeurd is... Er zijn er zelfs die er de eed op afleggen! Nou, mooie woorden, die geen reet waard zijn.

Je kon net zo goed je hand op een boek van Nijntje Pluis leggen en plechtig beloven dat je naar eer en geweten, zo goed als je kon, gelijk het boek, zo waarlijk helpe mij Nijntje Pluis almachtig...

In de ogen van Peer één pot nat. Niets was meer wat het leek, alles was list en bedrog. Iedereen heeft zijn bek vol met mooie beloftes, maar ondertussen zijn we met zijn allen maar met één ding bezig: eigen gewin. Meer niet.

De mens is nou eenmaal van nature egoïstisch. Daar kan de mens niets aan doen; dat is gewoon genetisch bepaald. *'De mens,'* dacht Peer, met een wrang lachje op zijn smoel, *'de mens is het slechtste dat ooit op de aardkloot heeft rondgelopen. Een kolossale fout van moeder natuur. De mens graait en snaait, liegt en bedriegt, hoert en sloert. De mens vermoordt, rooft en steelt. De mens wil macht en verkracht. De mens terroriseert de mens. De mens zou de aarde geen groter plezier kunnen doen dan zichzelf uitroeien.'*

En Peer ook niet: Peer was klaar met de mens. Alle vertrouwen was weg, alle liefde ervoor verloren. Het enige dat was overgebleven van vijftig jaar mens te zijn, was rancune, haat en heel veel verdriet: stil, eenzaam, machteloos verdriet.

H2 Heden

Terwijl Peer, al turend over de plas, kijkend naar eigenlijk niets, aan het mijmeren was, liep Bagger lekker te struinen, op zoek naar een mooie stok. Bagger, een Ierse Wolfshond, was sinds kort de hond van Peer. Hij kwam nergens vandaan en ging ook nergens meer naartoe.

Op een dag was hij er gewoon. Mager en vies ging hij naast Peer zitten toen Peer in de tuin bezig was een Hongaarse stoofpot te bereiden boven een mooi vuurtje. Waarschijnlijk kwam hij op de heerlijke lucht van bradend vlees af.

Peer zei niets, vroeg niet waar hij vandaan kwam, daar hij toch geen antwoord zou krijgen. Geen halsband of penning of iets anders dat naar een eigenaar kon leiden.

Hij had nog even op de Achterweg gekeken of daar misschien iemand liep die zijn hond kwijt was, maar in de verste verten was geen mens te bekennen.

Schouderophalend liep Peer terug naar het primitieve, maar oh zo heerlijke gerecht, waar hij de hond aantrof precies zoals hij hem had achtergelaten. Snuivend naar de lekkernij in de oude heksenpot, zat hij daar, terwijl het kwijl uit zijn bek liep.

“Als je denkt ook maar één hap van mijn brouwsel te krijgen, dan heb je het mis, vriend!”

Hij had het nog niet gezegd of hij schoot keihard in de lach.

“Zei ik nou ‘vriend’?”

De hond keek naar Peer alsof hij de allerliefste hond van de wereld was en Peer was al verkocht voor hij er zelf erg in had.

“Goed jongen, ik zal eens kijken of er wat fatsoenlijks te vreten is voor jou.”

En hij gaf de hond een aai over zijn kop.

Hoewel hij mager en smerig was, zag hij er toch verder wel gezond uit.

Nou, hij zou wel zien. Eerst maar eens kijken wat hij hem te eten kon geven. Peer kwam terug met een pan oud brood met daar wat paté doorheen geroerd en een ei er doorheen geklutst.

Het beest stond al klaar om aan te vallen, uitgehongerd was hij!

“Eerst een klein beetje, vriend, dan krijg je straks weer een portie.”

Hmm, nou zei hij het alweer.

Vriend: een woord dat hem al jaren vreemd was. Vrienden had hij allang niet meer.

Opvreeters waren het, profiteurs, maar vrienden? Om te janken was dat stelletje sneue zogenaamde vrienden van vroeger, die steeds minder langskwamen, omdat er toch niets te halen viel. De spoeling was aardig dun geworden, zeg maar.

Maar Peer vond dat in het geheel niet erg.

In een mum van tijd had de hond de pan leeg en zó schoongelikt, dat je hem zo weer terug in de kast zou kunnen zetten. Likkebaardend ging hij tevreden naast Peer liggen, die hem liefkozend over zijn bol aaide, alsof hij hier altijd al geweest was.

‘Morgen maar effe langs die klootzak van een Diependael, de dierenarts. Eens kijken of die misschien een chip kan vinden die ons naar de rechtmatige eigenaar gaat leiden.’

Ook al zo’n vriend van vroeger, de parvenu. Zin had Peer er totaal niet in, maar hij moest toch wat met die hond; hij kon hem toch onmogelijk hier houden.

Als hij maar niet weer over dat homosuele, veel te jonge vriendje van hem begon te zeiken, daar was Peer zó klaar mee. Elke keer weer hetzelfde gelul over die pisinicht die hem belazerde.

Peer had hem al drie keer verteld dat hij hem eruit moest sodemieteren, een vierde keer ging niet gebeuren. Hoe stom kon je zijn? *'Zoek het uit, ouwe poepsnuiver!'*

Voorzichtig haalde Peer wat stoofvlees uit de pot en schepte het op zijn bord. De kop van de hond volgde hem nauwkeurig bij elke beweging.

"Eerst de baas even eten en dan krijg jij straks ook nog een portie, goed?"

Godverdomme, moest je hem nou horen: "baas", "vriend", was hij wel helemaal lekker? Of vond hij het stiekem wel gezellig, dit onverwachte bezoek?

Peer proefde even keurend van de stoofpot, zette het bord op zijn stoel en ging de andere pan nog maar eens vullen voor de hond. Bij terugkomst stond zijn bord nog onaangeroerd op zijn stoel.

"Zo, da's braaf!"

Hij bedacht nu pas dat het misschien niet zo'n goed idee was om een bord met vlees pal voor de snuit van een hongerige hond achter te laten, als op een presenteerblaadje, maar wonder boven wonder: hij had er niet eens aan gelikt!

"Dus u is een welopgevoede hond? Toe maar, toe maar," sprak Peer, met enig respect, tegen de hond.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, zakte het dier na het eten tevreden in een welverdiende slaap, met zijn kop op de schoenen van Peer. Er kwam nog een keer een diepe zucht en het lampje was uit.

Peer gooide nog wat hout op het vuur, at nog wat, om het geheel daarna waardig af te sluiten met een goed glas whisky en een peuk.

De whisky was al sinds jaar en dag een Chivas Regal van twaalf jaar oud en de peuk een Camel. Vroeger had hij altijd Drum-shag gerookt, maar dat kon hem niet meer bekoren. Whisky's wel, in alle soorten en maten had hij ze al geproefd. De kast stond er vol mee, sommige echt lekker. Het liefst uit Ierland, Schotse whisky vond hij maar boers. Ook de Amerikaanse haalden het niet bij zijn geliefde Chivas, die als enige Schot door de commissie kwam.

'Best een goede dag zo,' dacht Peer. Het vuurtje smeulde gezellig en lichtte de bomen rond zijn huis een beetje spookachtig op. De hond lag zachtjes te snurken; moe, maar voldaan. Ergens op de plas hoorde hij het motorgeluid van een Kromhout over het water stampen, zwaar en nijdig dikke zwarte rook uitpuffend. Waarschijnlijk was het die kale met zijn rooie vrouw, op weg naar huis na een avondje zwaar zuipen op de plas. Deden ze goed, ze waren beiden cum laude afgestudeerd als levensgenieter.

'Morgen zet ik als eerste die asociale kutsloep te koop en ga ik ook op zoek naar zo'n heerlijk stampende opduwer, met een vette Kromhout erin. Niks geen plebs meer, oprotten met dat prosecco-gelul en die zogenaamde plastic-fantastic wijven. Nagemaakte, domme, blonde kutsnollen waren het, stuk voor stuk. Ze durfden niet eens te lachen, bang dat er iets zou scheuren in hun verbouwde rotsmoelwerken. Het roer gaat om, radicaal en het wordt de hoogste tijd!'

Tijd om afscheid te nemen van het oude leven. Een leven waarvan hij dacht dat het zo mooi was, maar dat hem niets dan geouwehoer had opgeleverd en dat hem de ogen had geopend om te zien hoe verrot de mensheid wel niet was.

'En daarna naar die zakkenwasser van een Diependael.'

Maar eerst even een paar uur pitten.

“Kom vriend, gaan we binnen verder slapen.”

Alsof het altijd al zo was geweest, liep de hond gedwee achter Peer het huis in. Na wat water in de pan te hebben gedaan en een kleed voor hem neer gelegd te hebben, streefde Peer hem nog eens over zijn kop.

“Welterusten jongen, morgen zien we wel weer.”

Vervolgens ging hij naar zijn eigen bed en viel tevreden in een diepe slaap.

H3

Moeizaam ontwaakte Peer uit een diepe slaap en keek recht in de vrolijke hondenkop van de zwerver, die als herrezen naast zijn bed stond te kwispelen.

“Goeiemorgen jongen, lekker geslapen?”

Als antwoord kreeg Peer een natte neus in zijn gezicht geduwd.

“Kijk, da’s nog eens lekker wakker worden!”

Peer keek op de klok en zag dat het al kwart voor tien was. Sjezus, dat was een tijd geleden; dat hij zo laat uit zijn nest was gekomen!

Snel trok hij wat kleren aan, stak een peuk in zijn muil en gooide de voordeur open.

“Kom vriend, gaan we effe een paar gaten in de dijk zeiken!”

Op de Botsholsedijk was het nu rustig, zoals bijna altijd.

In de zomer – en zeker op zondag – kon je hier nog wel eens gek worden van de toeristen. Ouwe-wijven-fietstochten, motortourriten en rochelende oldtimers die de rust ruw kwamen verstoren.

Maar nu was het maandag en heerlijk stil. Zelfs die kutvliegtuigen van Schiphol hadden blijkbaar een andere route vandaag. Het enige geluid kwam uit de verte, van één van de leden van ZZ Top, die op zijn oude tractor aan het eggen was. Misschien heette hij wel Harm of Harco, wie zal het zeggen, maar Peer was ze al diverse malen tegengekomen: de mannen van ZZ Top. Beiden op een oude John Deere tractor, gehuld in oude, vettige overalls, scheurend over de Waverdijk en beiden met een baard zoals de mannen van ZZ Top. Waarschijnlijk waren het broers van elkaar.

Kwispelend liep de hond langs de Grote Wije en deed een paar keer flink zijn behoefte. *‘Zal wel door het vreemde voedsel komen,’* dacht Peer, die zelf ook even flink de planten aan het bewateren was. Ze liepen tot de Botsholsedarsweg en keerden daarna terug naar huis.

“Koffietijd, vriend. En jij zult wel weer honger hebben.”

Na een paar bakken koffie en de nodige Camels – de hond moest het doen met oude koek – gingen ze op weg naar de dierenarts. Prinsheerlijk zat het dier op de voorstoel van de veel te luxueuze Bentley Continental GT, met zijn vier liter V8 benzineslurpende motor.

Een goudkeurige, buiten-proportioneel grote, totaal-uit-het-landschap-springende, P.C.-hoerensloep was het. Dat wist Peer zelf ook wel; ook deze stond op de nominatie om ingeruild te worden.

Niet dat hij nou, na gisteravond, het licht ineens gezien had, maar dat de boel radicaal op de schop ging, dát was wel duidelijk. Hij keek er zelfs naar uit.

Na vijf minuten rijden waren ze er al. Hij parkeerde de Bentley naast het krakkemikkige autootje van de homofiele vriend van Diependael. Zo te zien was het niet druk; er stond voor de rest geen auto op de parkeerplaats bij de woonboerderij, waar ook de praktijk was.

Op het briefje van de praktijkdeur stond: “Maandag gesloten”.

“Ja, m’n kut zei Coba!” zei Peer, meteen al uit zijn goede humeur rakend. Hij liep naar de voordeur van het huis en trok een paar keer stevig aan de trekbel, zodat horen en zien je verging.

“Niet echt een nichtenbel, hè?” zei hij lachend tegen de hond, die hem volgde, waar hij ook ging.

Met een slaperig hoofd werd de deur open gemaakt door het nichtenjong, die zo te zien een flink feestje had gehad gisteravond. De drankwalm kwam je tegemoet.

“Zo jongen, een fijne gangbang gehad gister?” zei Peer.

“Kun je niet lezen of zo? We zijn gesloten!” zei de pisnacht, zo chagrijnig mogelijk.

Gert moest Peer totaal niet, maar andersom was het nog veel erger.

“Zeg, kleine ruggetuffer, ga jij William nou maar halen en zeg dat ik er ben, anders stop ik wat in je poeperd dat er nooit meer uit kan!”

Gert wilde de deur dichtslaan, maar William stond al achter hem.

“Peer, wat doe jij hier nou? En wat moet jij met een hond?”

“Nou, wat denk je zelf? Ik kom gezellig op de koffie en toevallig loopt er een hond achter mijn kont!”

William stond een beetje schaapachtig te kijken en wist zich even geen raad.

“Maar jij hebt toch helemaal geen hond?”

“Had ik ook niet, maar deze kwam gister bij mij aangewandeld. Van wie hij is, geen idee, dus dacht ik: ik ga effe bij jou langs om te kijken of hij een chip heeft.”

“Oké dan, ik vond het al zo vreemd: jij en een hond. Loop maar even naar de praktijk, dan zullen we even kijken.”

De hond bleek inderdaad gechipt en was van ene mejuffrouw van Gelder uit Abcoude.

“Hij heet trouwens Balthasar Gerards. Ik zal die mevrouw meteen even bellen, ben jij er ook weer vanaf.”

Peer liep naar buiten voor een peuk, de hond kwam er natuurlijk achteraan.

“Zo, dus jij heet Balthasar Gerards. Chique naam voor zo’n vies hondje, hoor. Ik heet Peer.”

En ze gaven elkaar een poot. *‘Zal ‘ie wel van één of ander kakwif zijn, die alle lantaarnpalen vol heeft geplakt met z’n porem er op. Had ze maar beter moeten opletten, die kaktrut!’*

“Of ben je weggelopen omdat je te weinig te vreten kreeg?”

Maar de hond kwispelde enkel met zijn staart.

William kwam naar buiten met het nieuws dat de rechtmatige eigenaar twee weken geleden was overleden; een oud vrouwtje, alleen.

“Ik had net de dochter aan de lijn, maar die hadden geen plaats voor een hond. Of ik hem maar naar het asiel wilde sturen. De omhooggevallen, harteloze kuthoer! Dus? Wat nu gedaan, kleine Sjaan?”

Peer schoot het laatste stukje van zijn peuk weg en krabbelde over zijn verweerde smoel.

“William, wil jij hem even grondig nakijken op alles? Dan neem ik hem daarna weer mee naar huis, ik hou hem.”

William z’n bek viel open.

“Dat hoef je niet te doen hoor, Peer. Het moet niet jouw probleem worden dat er ergens een oud wijf is overleden.”

“William, luister, die hond is helemaal van Abcoude naar mijn huis komen lopen, een hongerklap riskerend. Je denkt toch niet dat ik hem nu naar een asiel stuur, om daar vervolgens te wachten tot ‘ie word afgemaakt?”

William dacht even na, zei niets en nam de hond mee terug naar binnen. Krap twee Camels later kwamen ze samen weer naar buiten en Balthasar ging meteen aan de voet van Peer zitten.

“Ik heb gedaan wat ik dacht dat nodig was. Hij is kerngezond op zich, alleen een beetje ondervoed, maar dat is logisch na twee weken zwerven. Ik zal je voer en een pipet mee geven, maar gooi hem eerst de Vinkeveense Plas een keer in. Ik zal ook proberen zijn paspoort en inentingenboekje hier te krijgen.”

“Fijn William. En bedankt.”

Peer deed de deur van de Bentley al open voor de hond, die meteen plaats nam op de voorstoel. Terwijl hij terugliep naar zijn eigen portier, gooide hij een sleutel naar William toe, die hem ternauwernood ving.

“Jij wou toch zo graag mijn sloep kopen? Hij is voor jou. Maar de rest van die hond z’n leven sta je klaar als hij wat mankeert. Gratis, oké?”

William stond met zijn bek open, vol ongeloof, naar Peer te kijken, die verder niets zei en achter het stuur ging zitten. Pas toen de auto gestart was en gekeerd, kwam William weer enigszins bij zinnen.

“Wacht! Je vergeet je voer!”

Hij had de baal voer nog niet in de bagageruimte gelegd of ze stoven alweer weg. Hoofdschuddend keek William ze na.

Eenmaal thuisgekomen parkeerde Peer de auto onder de ruime carport.

“Eerst een bakkie en een peuk, dan gaan we daarna zwemmen goed?”

Alsof Balthasar hem begreep, keek hij naar zijn nieuwe baas. Misschien kwam het door de zachtmoedige, doch zware stem van Peer, maar het dier reageerde of ze al jaren bij elkaar waren. Na de koffie liepen zij door de lange tuin naar achter, waar het water van de Vinkeveense Plassen begon. Naast de steiger – waar normaliter in het vaarseizoen de sloep lag – was een klein strandje waar je geleidelijk het water in kon lopen. Ooit was het bedoeld geweest voor kleine kinderen, zodat ze makkelijk uit het water konden komen. Er omheen een soort slang van kleine boeien, zodat ze niet te ver het water in gingen...

Er was nooit gebruik van gemaakt en de markeringslang was allang verdwenen, maar het strandje was nog steeds intact. Peer trok zijn kleren uit en liep naakt het water in.

Hij hoefde niet eens te vragen of Balthasar ook kwam, hij stond er al. Vrolijk plonsde de hond door het water dat het een lieve lust was. Toen Peer een duik nam en een stuk van de kant weg zwom, volgde de hond hem met groot enthousiasme, alleen de kop nog boven water.

“Lekker hè, al die troep effe van je bast spoelen,” zei Peer, die het net zo naar zijn zin had als de hond.

Eenmaal weer op de kant schudde de hond zich eens goed uit, rekte zich daarna tot het uiterste uit, waarbij hij tegelijk geeuwde als een nijlpaard.

“Krijg nou tietten!” zei Peer, terwijl hij zich afdroogde, “je bent ineens een heel andere hond!”

Hij zag er stukken beter uit dan voor zijn wasbeurt, maar het was maar van korte duur. Het beest liet zich vallen in de modder en draaide zich behaaglijk een paar keer op zijn rug, de poten omhoog kronkelend als een paar slangen; het hele badritueel was voor de kat z’n kut geweest.

Peer lag dubbel van het lachen, een verschijnsel dat lange tijd niet meer voor was gekomen in zijn leven.

“Balthasar Gerards! M’n kut zei Coba! Ik ga je Bagger noemen, past veel beter bij jou!” Bagger beaamde dit met een driftige kwispel. Het begin van een nieuwe vriendschap.

H4

Een hele tijd alweer, waarin Peer en Bagger onafscheidelijk door het leven gingen. Waar Peer ging, volgde Bagger. Alleen bij hoge uitzondering bleef Bagger alleen thuis, maar dat kwam zelden voor.

'Was hij maar twee jaar eerder aan komen waaien,' dacht Peer bij zichzelf, 'Dat had misschien wel een heleboel ellende geschied.'

Wellicht was hij dan wel met beide voeten op de grond blijven staan en had hij zich niet zo laten meeslepen door die achterlijk trut.

Geld, heel veel geld zou het ook hebben geschied, maar dat was nog het minst belangrijke van het hele verhaal. Misschien zou hij het kleine beetje respect dat hij nog over had gehad voor de mensheid dan niet helemaal verloren zijn.

'De mens? Wat is dat nou werkelijk?' dacht Peer, 'Een uit de hand gelopen bacterie, groter moet je het niet maken.'

Eerst miljoenen jaren lui liggen doen op de zeebodem, totdat het toevallig en zonder enige bedoeling tegen een andere bacterie aanbotste. Er vond een deling plaats en nog één en nog één. De incestueuze cirkel ging als een razende tekeer, totdat er miljarden bacteriën waren. En daar, op dat punt, is het hele gezeik begonnen. Er waren bacteriën die het er niet meer mee eens waren en die begonnen zich te splitsen. Er ontstonden groepen, waarvan sommigen zich ontwikkelden tot kleine donderkopjes met een bek. Die bek moest gevoed worden, het begin van het kannibalisme.

Er ontstonden soorten met staart, die sneller achter hun voorouders aan konden jagen om ze op te vreten. Het werd groter en vrat meer en meer. Het begon schijtend de oceaan te doorkruizen op jacht naar meer. Sommige soorten bleven blind en stom en neukten enkel om voedsel te worden voor de wat meer vooruitstrevende soorten, zoals bijvoorbeeld de kwal.

Toen er na jaren en jaren een keur van soorten in de zee rondobberde, spoelde er bij toeval een levend wezen aan op strand. Achteraf gezien het domste soort, want het had kieuwen, maar daar had je aan land geen flikker aan. Het was ook meteen de meest eigenwijze soort, want hoezeer het ook in ademnood verkeerde: hij bleef het proberen.

Een klein pluspuntje aan deze eigenwijze soort was dat hij wel volhardde, net zolang totdat het longen had ontwikkeld en het zich zowel in als boven water kon handhaven. Er begonnen pootjes te ontstaan en kruipend zocht het zich een weg naar vreten. Als het niet vrat, dan scheidt het wel. En als beiden even niet aan de orde waren, dan werd er zoveel mogelijk geneukt.

Niet voor de pret, niet omdat het lekker was, eigenlijk helemaal nergens om. Het kon nog niet denken, het was meer de automatische piloot die gewoon aannam dat er geneukt moest worden. Met als doel de aarde te overspoelen met deze belachelijk lachwekkende creatie, die nog steeds niet veel meer was dan wat we nu drie keer per dag uitniezen.

Een bacterie met kleine pootjes en in staat op land te overleven.

Uiterst traag ontwikkelde het zich van soort naar soort, larven werden insecten, eieren werden vogels. Na miljoenen jaren geklooi was er een soort ontstaan die verdacht veel op de eerste mens leek. Het vertoonde gedrag, gedroeg zich sociaal, kon kwaad worden, maar ook liefde tonen. Eén van de eerste soorten met een besef. De mannetjes bezitterig, enkel

en alleen om zo veel mogelijk nazaten bij elkaar te neuken, om er vervolgens niet meer naar om te kijken, de daad was gedaan. Rivaliteit kwam om de hoek kijken, de bezitterige mannetjes hielden het liefst alle vrouwtjes voor zichzelf, zelfs al konden ze de helft nog niet behagen.

Voor het eerst werd er geknukt. Waar anders het spel van eten of gegeten worden gewoon was, werd er nu om bezit gevochten. Mijn bananenboom, mijn wijf.

Een zorgelijke ontwikkeling, maar er was geen houden aan. Wie zich niet wilde onderwerpen, werd met luid gekrijs verjaagd. De bangeriken, die het fysiek niet konden winnen, maakten zich uit de voeten. Iets slimmer dan hun woeste verwanten en uit zelfbehoud, begon het op twee benen te lopen. In het begin nog onstabiel en ver voorover gebogen omdat het grote hoofd te zwaar was, maar gaandeweg soepeler en meer rechtop. Het begon er al aardig op te lijken, deze voorloper van wat we nu zijn. Het ontdekte vuur, ging in holen wonen, gebruikte gereedschap en leerde gaandeweg steeds beter om te overleven.

Het neuken had niet meer als hoofddoel om nazaten te kweken; er begon iets van genot te ontstaan. Zeker toen de allereerste feminist zich liet gelden en zich niet meer van achter wilde laten boren, maar zich omdraaide in het stro en face-to-face het paringsritueel onderging.

Nee, van gelijkheid was nog geen sprake, verre van dat, maar het mannetje zag er wel de lol van in, van deze variatie. Het seksuele experimenteren had een voorzichtige stap voorwaarts gemaakt. En toen ging de ontwikkeling ineens razend snel. Waar men er eerst miljoenen jaren over had gedaan om van een microscopisch kleine bacil uit te groeien naar een wezen dat liep, ging het nu in slechts een paar eeuwen van neanderthaler tot het verachtelijke soort dat wij nu zijn: de mens.

Volgens de leer van de bijbel geschapen door God. Nou, daar raakte Peer helemaal van aan de dunne schijf. Als dit echt een creatie van God was, dan was het toch ook meteen zijn grootste mislukking ooit. *'Ik zou het beter hebben gedaan,'* dacht Peer.

Al was al dat gelul over God en alle poepelegein die erbij komt kijken toch één grote afleidingsmanoeuvre, dat wist Peer heus wel.

Eerst met z'n allen de aarde naar de kloten helpen en je vervolgens verschuilen achter het feit dat het misschien wel de bedoeling was van God. God heeft enkel de mens geschapen, de mens moest zich zelf maar ontwikkelen naar Gods gelijkenis.

'Nou, da's mooi mislukt dan! Maar dan ook werkelijk op alle fronten. Het grootste fiasco ooit. Als je dan wat maakt, zoals de mens, doe het dan goed. En niet van dat halve, onafgemaakte werk, dat niet meer te repareren valt.'

Een slechte start en wie kunnen we ter verantwoording roepen? Juist: God, en laat die nou niet bestaan. En zo zijn we weer terug bij af.

Zo had Peer wel honderd discussies gevoerd met zweefteven die niets anders te melden hadden dan: "Maar er moet toch iets zijn?"

Ja, er is zat: een wereldbol vol bacteriën.

H5

Hoe het allemaal begon, ruim een jaar geleden...

Het was vrijdag de dertiende. Peer liep goedgehumt naar het kleine winkelcentrum om een fles wijn en wat lekker kaasjes te halen. Hij was blij dat het weekend was begonnen en hij die zure smoel van zijn baas even niet hoefde te zien.

De heer Schnabbel, zijn baas, had een internetwinkeltje met allerlei seksartikelen, die Peer dan weer verpakte en verzond. Het maakte Peer niet uit, of hij nou computerchips of dildo's inpakte en verzond: het was werk.

Kutwerk, dat dan weer wel, maar hij had tenminste werk. Ach, zelfs het werk op zich viel nog wel mee. Maar die Schnabbel met zijn dikke, vette, volgevreten rotharses: hij kon hem met de dag minder velen. En dan zag hij hem gelukkig maar drie keer op een dag.

Eén keer 's ochtends, met een kort "Goedemorgen", waarbij Peer dan een stapel orders in de handen gedrukt kreeg.

Dan van half één tot één als ze samen stilzwijgend de lunch nuttigden en Peer het onsmakelijke gesmak van zijn werkgever moest aanhoren.

En daarna om kwart over vier, als hij – langs het kantoor van Schnabbel – weer opgelucht uit het bedompte magazijn naar buiten liep.

Eenmaal buiten rekte Peer zich altijd even helemaal uit, snoof zijn longen vol met frisse lucht, stak een peuk op en wandelde rustig en opgelucht op huis aan. Al elf jaar, zonder noemenswaardige veranderingen, tenminste; als je de al maar groter wordende vieze pens van Schnabbel niet meerekende. Van echte loonsverhoging was nooit sprake geweest; hooguit de vastgestelde procentjes, maar Peer nam er genoeg mee. Hij had het niet breed, maar kon er lekker – op zijn manier – van leven. Simpel weliswaar, bepaald geen luxe, maar dat had Peer ook nooit geambieerd. Rust, dat was voor Peer een veel groter goed dan weelde. Overdag in het magazijn had hij alle rust en 's avonds thuis nog veel meer.

Och, hij had wel eens overwogen om loonsverhoging te vragen aan Schnabbel, zodat hij zijn enige hobby, het verzamelen van klassieke muziek, wat sneller kon uitbreiden. Maar hij had het eigenlijk nooit aangedurfd, verlegen als hij was en bang voor afwijzing. Hij zag de samengeknepen varkensogjes al voor zich, terwijl de dikke, trillende lippen al spugend en kwijlend een keiharde "NEE" aan het voorbereiden waren, om dat woord vervolgens briesend, als een warme golf kots over hem uit te braken.

Nee, hij barstte maar met zijn poen. Hij mocht met alle genoeg zijn deel gebruiken om zich nog voller naar een hartverklapping te vreten. De klap zou hard aankomen bij restaurant Spoorloos, waar Schnabbel zich praktisch elke avond vol vrut en zoop, maar verder zou er niemand wakker van liggen, als dat dikke kreng eenmaal onder de grond lag.

Dildo's kon je overal kopen, Spoorloos kon het met een mannetje minder gaan doen. En Peer? Och, hij zag wel hoe het liep. Eerst het leuke, dan de zorgen. Het was hem allemaal om het even, zolang ze hem maar met rust lieten.

Na een fles witte wijn, een klein flesje sherry en drie soorten kaas gekocht te hebben, at Peer nog een patatje, zoals elke vrijdag. Daarna nog even naar de kiosk voor een pak peuken. Misschien lag er wel een goed boek bij op de tafel. De nieuwe van Grisham bijvoorbeeld. Geen hoogstaande literatuur voor Peer; het moest wel ontspanning blijven, zeker in het weekend.

“Is de nieuwe van Grisham nog niet uit?” vroeg Peer aan de zuurpruim, nadat hij zelf al driekwart van de winkel had doorzocht.

“Ik verwacht hem elk moment Peer, maar helaas. Maybe tomorrow, maybe tonight,” zong ze de laatste regel. Deze eigenaardigheid was Peer al vaker opgevallen: dat ze te pas en zéker te onpas regels uit songteksten gebruikte om een klant op zingende wijze iets duidelijk te maken. Voor hem hoefde het in ieder geval niet. Sterker nog: hij vond het fucking irritant. Ze zong niet eens onaardig en de meeste liedjes kende hij ook wel, maar het was altijd zo’n tekst met een dubbele betekenis.

Althans, het viel Peer op dat er meestal een seksuele ondertoon in zat. Hij kon zich vergissen, maar volgens hem zinspeelde ze net iets te vaak op het spel van ‘kom-in-mijn-klamboe’ om te denken dat het onschuldige klantenbinderij was.

Het geheel negerend legde Peer zijn Staatslot op de balie en zei: “Ik heb een emmer bij me, hoor.”

Waarmee hij bedoelde dat hij een klappertje had gemaakt.

“Ik zal eens kijken of je al twee tickets Honolulu kunt bestellen, Peer.”

Ze legde het lot onder de scanner, terwijl Peer zijn aandacht werd getrokken door een blad over klassieke muziek dat tegen de balie stond, met een cd, samen voor vier euro. Het zou wel weer niet veel soeps zijn, maar voor dat geld kon Peer hem ook niet laten liggen.

“Deze wil ik ook,” zei hij en legde het blad met cd naast de sigaretten.

“Peer, ouwe bofkont van me, je hebt prijs, man!” riep ze met een licht overslaande stem, “Vijfhonderd euro! Oké, geen Honolulu, maar toch een lekker begin, toch?”

Sjzus, de enige andere prijs die Peer ooit gewonnen had, was zijn geld terug, quitte. Je had er geen pijn aan, maar het schoot ook geen ene mallemoer op. En nu, vijfhonderd pietermannen! Daar kon hij een paar mooie cd’s van kopen, cd’s die al veel te lang op de lijst stonden!

Na het afreken van de sigaretten, het blad met cd en een nieuw droomlot, hield Peer dik vierhonderd euro over. Daar ging hij vanavond eens fijn over mijmeren, onder het genot van een lekker glaasje en een stukje kaas. Helemaal blij met deze onverwachte verrassing liep Peer naar buiten. Hij had de deur nog niet achter zich dicht getrokken of hij hoorde het gezang van de zure sloot: “The winner takes it all, the loser standing small...”

Lachend trok Peer de deur dicht, niets kon zijn humeur meer bederven, zelfs zij niet.

Wat een heerlijk begin van het weekend, het kon niet stuk, wat een geluk! En dat op vrijdag de dertiende. Vergiste hij zich nou, of liep hij ineens een stuk lichter, ondanks de zware tas met boodschappen? Was dat een koekoek die hij in de verte hoorde? En wat rook Els, van de kiosk, eigenlijk lekker, dat was hem nog niet eerder opgevallen. Eigenlijk een best wijf, niet knap – met haar rooie krullen – maar zeker ook niet lelijk.

‘Maar er klopt iets niet aan Els. Als je veertig bent en nog steeds vrijgezel, dan is er iets niet in de haak.’

Terwijl hij het dacht, schoot Peer in de lach. Alsof hij zelf zo’n lekkere was, godverdomme! Achtenveertig jaar en nog steeds alleen. De eeuwige vrijgezel en zeker geen ideale schoonzoon. *‘Laten we dat vooral zo houden, Peer,’* sprak hij tot zichzelf en hij wandelde vrolijk terug naar huis, zich nu al verheugend op een heerlijke avond.

Peer zat heerlijk onderuitgezakt in de oude leunstoel van opa Gort. Een miserabel stukje erfenis, maar hij zat heerlijk en hoewel de stoel wel tachtig jaar oud moest zijn, zaten er nauwelijks slijtplekken op. Solide, oud vakmanschap; waar vond je dat nog deze tijd? Opa Gort had hij nooit gekend. Toen zijn overlijdensbericht binnenkwam, was dat de eerste keer dat hij van zijn bestaan hoorde. Een treurige alcoholist, die al jaren zat opgeborgen in het gekkenhuis. Nooit had hij geweten dat hij nog een opa had ergens.

Blijkbaar was de man zo verslaafd dat hij 's middags rond tweeën al aan de thee zat. Er zat alleen geen thee in de pot, maar vieux. Keurig, zonder te morsen, schonk de ouwe een kopje voor zichzelf in; de eventuele visite kreeg altijd thee uit een andere pot. Waarschijnlijk was opa Gort met dorst geboren. Misschien had zijn moeder wel zoute tepels gehad. Waarom hadden ze Peer nooit verteld dat hij nog een opa had? Waarom hielden ze hem verborgen? Veel vragen, weinig antwoorden. Maar ja, van wie ook eigenlijk? Zijn moeder was al vroeg gestorven aan kanker, zijn oma was ook al jaren dood. Zijn vader was na de dood van moeder een zwijgzame, ouwe chagrijn geworden. Een schim, meer was het niet. Het ademde, verzorgde Peer en zichzelf, maar dat was het dan. Geen liefde, geen genegenheid, alleen een oorverdovend stilzwijgen. Broers of zussen had Peer niet, dus hij had het misschien wel heel fijn gevonden als hij had geweten van een opa. Gek of niet.

Hij had niet eens een foto, nooit gezien ook. Hij had totaal geen beeld van hoe die ouwe eruit had gezien. Het leek wel of alles rond en om opa Gort verdonkeremaand was.

Informatie uit de inrichting waar Gort zesentwintig jaar had lopen wegwijnen kwam er ook niet, behalve dan de zakelijke rompslomp rond zijn erfenis en crematie.

Peer wist het nog als de dag van gister. Een troosteloze kutdag ergens in maart. Peer stond daar als enige bij het crematorium, meer uit verplichting dan iets anders, te wachten tot de ouwe Gort vlam zou gaan vatten. Vader ging niet mee, dus stond Peer daar, moederziel alleen, de hemelgang bij te wonen van iemand waar hij tot voor kort nog nooit van had gehoord.

Die lijzige sukkel van een begrafenisondernemer vroeg nog of Peer wat wilde zeggen, waarop Peer alleen maar zijn hoofd schudde.

“Iemand anders dan wellicht?” vroeg de grijze, stoïcijnse stijfkop. Waarop Peer een keer rond het zaaltje keek en zei: “Ziet u nog iemand anders? Doet u nu maar gewoon uw ding en zo snel mogelijk graag, want ik vind er hier geen klote aan en ik ben eerlijk gezegd wel weer klaar met deze ballentent.”

De kraai keek alsof hij keihard in zijn ballen was getrapt. Geen plechtigheid? Geen tranen of gesnik en gesnotter? De grijze muis leek helemaal uit het veld geslagen te zijn, die kicke hier natuurlijk op. Die geilde er helemaal op als het iemand teveel werd; hoe meer verdriet, hoe heerlijker hij het vond. Er kon hem niet genoeg gekrijst en gejankt worden, het liefst zag hij ze door de hoeven zakken van emotionele ellende, onder het genot van een dramatisch stukje muziek. En nou nam Peer hem zijn dagelijkse portie dramatiek af.

Hij moest op zijn tong bijten om niet te zeggen: “Als je zo nodig drama wil, lijzige kraaienkop, dan kijk je toch gewoon even in de spiegel? Ik zou in ieder geval in janken uitbarsten met zo'n harses.”

Maar zo was Peer niet. Hij dacht het wel, maar zeggen zou hij het nooit. Waarom zou hij ook;